

"মৰমৰসন্তানসকল-সম্পূৰ্ণনীৰৱতালৈযোৱাৰঅভ্যাসকৰা, বুদ্ধিপিতাৰসৈতেথাকিলেপিতাইওতোমালোককঅশৰীৰীহ'বলৈশক্তিদিব"

প্ৰশ্ন: তোমালোকসন্তানসকলেযেতিয়াস্তানৰতৃতীয়নেএলাভকৰাতেতিয়াকেনেধৰণৰসাক্ষাৎকাৰহয়?

উত্তৰ: সত্যযুগৰ আদিৰ পৰা কলিযুগৰ অন্তলৈকে আমি কেনেধৰণে ভূমিকা পালন কৰো - সেই সকলোৰে সাক্ষাৎকাৰ হৈ যায়। তোমালোকে সম্পূৰ্ণ বিশ্বক আদিৰ পৰা অন্তলৈকে জানি যোৱা। এই জনাটোকে সাক্ষাৎকাৰ বুলি কোৱা হয়। এতিয়া তোমালোকে জানা যে আমি দৈৱী গুণধাৰী দেৱতা আছিলোঁ। আসুৰী গুণধাৰী হৈ পৰিলো। এতিয়া পুনৰ দৈৱী গুণধাৰী দেৱতা হৈ আছো। এতিয়া আমি নতুন সৃষ্টিলৈ, নতুন ঘৰলৈ যাম।

ওঁমশান্তি। সন্তানসকল স্মৃতিৰ যাত্ৰাত বহি আছে। বেহদৰ পিতাটো স্মৃতিৰ যাত্ৰাত নবহে, তেওঁতো সন্তানসকলক শক্তি প্ৰদান কৰি সহায় কৰি আছে অৰ্থাৎ এই শৰীৰক পাহৰাই আছে। পিতাই সহায় কৰি আছে যাতে সন্তানসকলে এই শৰীৰক পাহৰি যায়। আত্মাসকলক শক্তি প্ৰদান কৰে কাৰণ পিতাই কেৱল আত্মাসকলৰ ফালেহে চায়। তোমালোক সকলোৰে বুদ্ধি পিতাৰ ফালে যায়। পিতাৰ বুদ্ধি অথবা দৃষ্টি আকৌ সন্তানসকলৰ ফালে যায়। পাৰ্থক্য আছে নহয়নে। সম্পূৰ্ণ নীৰৱতাত থকাৰ অভ্যাস কৰা নহয়। শৰীৰ এৰি উপৰাম হ'বলৈ বিচৰা। আত্মাই বুজি পায় যে যিমানৈ স্মৃতিত থাকিম সিমানৈ এই শৰীৰৰ পৰা উপৰাম হৈ যাম। যিদৰে সৰ্পৰ দৃষ্টান্ত দিয়া হয়। যিহৰ দৃষ্টান্ত দিয়া হয় তাত নিশ্চয় কিবা বিশেষ কথা থাকে। তোমালোকে জানা যে আমি শৰীৰ এৰি উভতি যাম, আকৌ পুনৰ আহিম। এই কথাবোৰ অন্য কোনেও নাজানে। এই ড্ৰামাক আৰু কোনেও নাজানে। কোনেও এনেকৈ প্ৰতিশ্ৰুতি নিদিয় যে এই স্মৃতিৰ দ্বাৰা তোমালোকৰ বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব। এনেধৰণৰ কথা কোনেও নুশুনায়। তোমালোক সন্তানসকলে জানা যে এতিয়া আমাৰ ওভতনি যাত্ৰা। আত্মাৰ বুদ্ধিযোগ সেইফালে আছে। এতিয়া নাটক সম্পূৰ্ণ হ'ল, এতিয়া ঘৰলৈ যাব লাগে। পিতাকেই স্মৰণ কৰিব লাগে। তেওঁৰেই পতিত-পাৱন। গঙ্গাৰ পানীকতো মুক্তিদাতা আৰু পথ প্ৰদৰ্শক বুলি ক'ব নোৱাৰি। এজন পিতাই মুক্তিদাতা আৰু পথ প্ৰদৰ্শক হ'ব পাৰে। এয়া বহুত বুজিবলগীয়া আৰু আনকো বুজাবলগীয়া কথা। সেয়াতো হৈছেই ভক্তি। তাৰদ্বাৰা একো কল্যাণ হ'ব নোৱাৰে। সন্তানসকলে জানে যে পানীতো স্নান কৰিবৰ বাবেহে। পানীয়ে কেতিয়াও পাৱন কৰি তুলিব নোৱাৰে। এনেকুৱাও নহয় যে ভাৱনাৰ ফল পোৱা যাব। ভক্তি মার্গত তাৰ মহত্ব দেখুওৱা হৈছে। এই সকলোবোৰ কথাক অন্ধশ্ৰদ্ধা বুলি কোৱা হয়। এনেকৈ শ্ৰদ্ধা কৰোতে কৰোতে মনুষ্যই উপাধি পাইছে - অন্ধৰ সন্তান অন্ধ। ভাগৱানুৱাচ হয় নহয় জানো। অন্ধ কোন আৰু কাৰ দৃষ্টি আছে - এয়াও তোমালোকে জানা। এতিয়া গোটেই সৃষ্টিৰ আদি-মধ্য-অন্তৰ বিষয়ে পিতাৰ পৰা জানিব পাৰিছা। তোমালোকে পিতাক জানিছা সেয়েহে সৃষ্টিৰ আদি-মধ্য-অন্ত আৰু সময়সীমাৰ বিষয়েও জানি গ'লা। প্ৰতিটো কথাৰ ওপৰত বিচাৰ সাগৰ মন্থন কৰি নিজেই নিজৰ সিদ্ধান্ত ল'ব লাগে। ভক্তি আৰু স্তানৰ মাজত পাৰ্থক্য আছে। স্তান একেবাৰে বেলেগ বস্তু। এই স্তান নামিগ্ৰামী হয়। ৰাজযোগৰ শিক্ষা নহয় জানো। সন্তানসকলে এইটোও জানিছে - দেৱতাসকল সম্পূৰ্ণ নিৰ্বিকাৰী আছিল। ৰচোতা পিতাই নিজৰ পৰিচয় দিয়ে। তেওঁ হৈছে পৰম আত্মা। পৰম আত্মাকেই পৰমাত্মা বুলি কোৱা হয়। ইংৰাজীত চুপ্ৰিম চ'ল বুলি কোৱা হয়। চ'ল অৰ্থাৎ আত্মা। পিতাৰ আত্মা ডাঙৰ নহয়। পিতাৰ আত্মাও এনেকুৱাই যেনেকুৱা তোমালোক সন্তানসকলৰ। এনেকুৱা নহয়, সন্তানসকলৰ সৰু পিতা ডাঙৰ। নহয়। সেই পৰমস্তানী পিতাই বহুত মৰমেৰে সন্তানসকলক বুজাই থাকে। ভূমিকা পালন কৰোঁতা হৈছে আত্মা। নিশ্চয় শৰীৰ ধাৰণ কৰি ভূমিকা পালন কৰিব। আত্মাৰ থকা স্থান হৈছে শান্তিধাম। সন্তানসকলে জানে যে আত্মাসকল ব্ৰহ্ম মহাতত্ত্বত থাকে। যেনেকৈ হিন্দুস্থানত থকাসকলে হিন্দু বুলি কৈ দিয়ে তেনেকৈ ব্ৰহ্মাণ্ডত থকাসকলে আকৌ ব্ৰহ্মকে ঈশ্বৰ বুলি বুজি বহি আছে। ড্ৰামাত অৱনতি হোৱাৰ উপায়ো নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে। কোনোৱে যিমানৈ চেষ্টা নকৰক উভতিতো যাবই নোৱাৰে। যেতিয়া নাটক পূৰা হয় তেতিয়া সকলো ভাওৰীয়া আহি একত্ৰিত হয়। ক্ৰিয়েটৰ (সৃষ্টি কৰ্তা), মুখ্য এক্টৰ (ভাওৰীয়া) আহি উপস্থিত হৈ যায়। সন্তানসকলে জানে এতিয়া এই নাটক পূৰা হ'বৰ হ'ল। এই কথাবোৰ কোনো সাধু সন্ত আদিয়ে নাজানে। আত্মাৰ এই স্তান আৰু কাৰোৱেই নাই। পৰমাত্মা পিতা ইয়ালৈ এবাৰেই আহে। বাকী সকলোৱেতো ইয়াত ভূমিকা পালন কৰিবই লাগে। বুদ্ধি হৈ গৈ থাকে নহয় জানো। আত্মাসকল ক'ৰপৰা আহিল? যদি আত্মা উভতি যায় তেন্তে এনেকুৱা নিয়ম হৈ যাব যে এটা আহিব, আনটো যাব। তেতিয়া সেইক্ষেত্ৰত পুনৰ্জন্ম বুলি কোৱা নহ'ব। পুনৰ্জন্মটো আদিৰে পৰাই চলি আহিছে। প্ৰথম নম্বৰত হৈছে এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণ। পিতাই বুজাইছে যে পুনৰ্জন্ম লৈ লৈ যেতিয়া শেষৰ ফালে আহি যায় তেতিয়া আকৌ প্ৰথম নম্বৰত যাবলগীয়া হয়। ইয়াততো সংশয়ৰ কথা আহিব নোৱাৰে।

আত্মাসকলৰ পিতা নিজে আহি বুজায়। কি বুজায়? নিজৰো পৰিচয় দিয়ে। আগতে জানো জানিছিলো পৰম আত্মা কি বস্তু। মাত্ৰ শিৱৰ মন্দিৰলৈ গৈছিলো। ইয়াততো অসংখ্য মন্দিৰ আছে। সত্যযুগত মন্দিৰ, পূজা আদি নাথাকে। তাত তোমালোক পূজ্য দেৱী-দেৱতা হোৱা। আকৌ আধাকল্পৰ পিছত পূজাৰী হোৱা, তেতিয়া তেওঁলোকক দেৱী-দেৱতা বুলি কোৱা নহয়। তাৰ পিছত পিতা আহি আকৌ পূজ্য কৰি তোলে। অন্য কোনো দেশতে ইয়াৰ গায়ন নাই। ৰাম-ৰাজ্য, ৰাৱণ-ৰাজ্য - এতিয়া তোমালোকে বুজিব পৰিছা। ৰাম-ৰাজ্যৰ সময়সীমা কিমান - সিদ্ধ কৰিব লাগে। এয়া হৈছে নাটক, ইয়াক বুজিব লাগে। উম্বৰো উম্ব পিতা হয়, তেৱোঁ পৰমজ্ঞানী। আমি তেওঁৰ দ্বাৰা উম্বৰো উম্ব হওঁ। উম্বৰো উম্ব পদ প্ৰাপ্ত হয়। পিতাই আমাক পঢ়ায়, দেৱীগুণো ধাৰণ কৰিব লাগে।

সন্তানসকলে বৰ্ণনা কৰে আপুনি এনেকুৱা, আমি এনেকুৱা। এই সময়ত তোমালোকে জানা - আমি এওঁৰ দৰে সম্পূৰ্ণ নিৰ্বিকাৰী হ'ব লাগে। পিতাক স্মৰণ কৰাৰ বাহিৰে আৰু অন্য একো উপায় নাই। যদি কোনোবাই জানে তেন্তে কওঁক। এনেদৰে কোনোবাই ক'ব জানো যে ব্ৰহ্ম বা তত্ত্ব নিৰ্বিকাৰী হয়। নহয়, আত্মাহে নিৰ্বিকাৰী হয়। ব্ৰহ্ম বা তত্ত্বক আত্মা বুলি কোৱা নহয়। সেয়াতো থকাৰ ঠাই। সন্তানসকলক বুজোৱা হয় যে আত্মাতেই বুদ্ধি আছে। আত্মা যেতিয়া তামোপ্ৰধান হৈ পৰে তেতিয়া বুদ্ধিহীন (মূৰ্খ) হৈ পৰে। বুদ্ধিয়ক আৰু বুদ্ধিহীন আছে নহয় জানো। তোমালোকৰ বুদ্ধি কিমান স্বচ্ছ হয় আৰু পিছলৈ কিমান মলিন হৈ পৰে। তোমালোকে পবিত্ৰতা আৰু অপবিত্ৰতাৰ পাৰ্থক্যক জানিব পৰিছা। অপবিত্ৰ আত্মা উভতি যাব নোৱাৰে। এতিয়া অপবিত্ৰৰ পৰা পবিত্ৰ কেনেকৈ হ'ব পাৰি - তাৰ বাবে চিয়ঁৰি থাকে। এয়াও ড্ৰামাতেই সন্নিবিষ্ট হৈ আছে। এতিয়া তোমালোকে জানা - এয়া হৈছে সংগমযুগ। পিতা এবাৰেই আহে লৈ যাবলৈ। সকলোতো নতুন সৃষ্টিলৈ নাযায়। যাৰ পাৰ্ট নাই তেওঁ শান্তিধামত থাকে, সেইবাবে চিত্ৰতো দেখুওৱা হৈছে। বাকী অন্য যিবোৰ চিত্ৰ আছে সেই সকলোবোৰ হৈছে ভক্তিমাৰ্গৰ। এয়া হৈছে জ্ঞান মাৰ্গৰ, যাৰ দ্বাৰা বুজোৱা হয় - সৃষ্টিৰ চক্ৰ কিদৰে ঘূৰে। আমি কিদৰে তললৈ নামো (অধঃপতিত হওঁ)। 14 কলাৰ পৰা 12 কলা হয়। এতিয়া কোনো কলা নাই। ক্ৰমানুসৰিয়েই হয় নহয় জানো। ভাওৰীয়াও ক্ৰমানুসৰি হয়। কাৰোবাৰ বেতন 1 হাজাৰ, 1500, আকৌ কাৰোবাৰ 100, কিমান পাৰ্থক্য হৈ গ'ল। পঢ়াৰ ক্ষেত্ৰতো কিমান দিন-ৰাতিৰ পাৰ্থক্য। লৌকিকৰ বিদ্যালয়সমূহত অনুত্তীৰ্ণ হ'লে আকৌ পঢ়িবলগীয়া হয়। ইয়াত আকৌ পুনৰ পঢ়াৰ কোনো কথা নাই। পদ কম হৈ যায়। আকৌ কেতিয়াও পঢ়িবই নোৱাৰিব। এবাৰেই পঢ়িবলগীয়া হয়। পিতাও এবাৰেই আহে। সন্তানসকলেও জানে যে পোনপ্ৰথমে এখনেই ৰাজধানী আছিল। এই বিষয়ে তোমালোকে যাকেই বুজোৱা মানিব। খ্ৰীষ্টিয়ান লোকসকল বিজ্ঞান বিষয়তো বহুত পাৰ্গত। বাকী সকলোৱে তেওঁলোকৰ পৰাই শিকিছে। তেওঁলোক ইমান পাৰসবুদ্ধিৰো নহয় আৰু পাথৰ বুদ্ধিৰো নহয়। এই সময়ত তেওঁলোকৰ বুদ্ধিয়ে চমৎকাৰ দেখুৱাই আছে। বিজ্ঞানৰ প্ৰসাৰ খ্ৰীষ্টিয়ানসকলৰ পৰাই হৈছে। সেয়াও সুখৰ বাবেই হৈছে। তোমালোকে জানা যে এই পুৰণি সৃষ্টিৰ বিনাশতো হ'বই। তাৰ পিছত তোমালোক শান্তিধাম-সুখধামলৈ গুছি যাবা। নহ'লে ইমান অনেক মনুষ্য আত্মা কেনেকৈ ঘৰলৈ উভতি যাব? বিজ্ঞানৰ দ্বাৰা বিনাশ হৈ যাব। সকলো আত্মাই শৰীৰ এৰি ঘৰলৈ উভতি যাব। এই বিনাশৰ মাজতেই মুক্তি নিহিত হৈ আছে। আধাকল্প মুক্তিৰ বাবেই যত্ন কৰি আহিছে নহয় জানো। গতিকে বিজ্ঞান আৰু দুৰ্যোগ, যাক প্ৰাকৃতিক দুৰ্যোগ বুলি কোৱা হয়, এইবোৰো হ'ব লাগিব। বুজিব লাগে যে মুক্তিধামলৈ নিবৰ বাবে এই যুদ্ধ নিমিত্ত হয়। ইমানবোৰ মুক্তিধামলৈ যাব লাগে। তোমালোকে যিমানেই যত্ন নকৰা, গুৰুৰ শৰণ নোলোৱা, হঠযোগ নকৰা, কোনেও মুক্তিধামলৈ যাব নোৱাৰে। বিজ্ঞানে কিমান বোমা বাৰুদ আদি আবিষ্কাৰ কৰিলে, বুজা উচিত যে বিনাশ নিশ্চয় হ'ব। নতুন সৃষ্টিত নিশ্চয় বহুত কম সংখ্যক থাকিব। বাকী সকলো মুক্তিধামলৈ উভতি যাব। জীৱনমুক্তিলৈতো পঢ়াৰ শক্তিৰ আধাৰত যাব পাৰি। তোমালোকে অচল, অটল, অখণ্ড ৰাজ্য কৰা। ইয়াত চোৱা সকলো খণ্ডই টুকুৰা টুকুৰ হৈ পৰিছে। বাবাই তোমালোকক অটল, অখণ্ড সমগ্ৰ বিশ্বৰ মালিক কৰি তোলে। বেহদৰ পিতাৰ উত্তৰাধিকাৰ হৈছে বেহদৰ বাদশ্বাহী। এই উত্তৰাধিকাৰ কেতিয়া আৰু কোনে দিলে? এয়া কাৰো বুদ্ধিত উদয় নহয়। কেৱল তোমালোকেহে জানা। আত্মাই জ্ঞানৰ তৃতীয় নেত্ৰ পাইছে। আত্মা জ্ঞানস্বৰূপ হৈ পৰে। সেয়াও জ্ঞানস্বৰূপ পিতাৰ দ্বাৰাই হ'ব লাগে। পিতাহে আহি ৰচোতা আৰু ৰচনাৰ আদি-মধ্য-অন্তৰ জ্ঞান দি আছে। হওঁতে এক চেকণ্ডৰ কথা। চেকণ্ডত জীৱনমুক্তি। বাকী সকলোৱে মুক্তি লাভ কৰে। এয়াও ড্ৰামাতেই সন্নিবিষ্ট হৈ আছে। ৰাৱণৰ বন্ধনৰপৰা সকলো মুক্ত হৈ যায়। সেই লোকসকলে বিশ্বত শান্তি আনিবৰ বাবে কিমান যত্ন কৰে। এয়া কেৱল তোমালোক সন্তানসকলেহে জানা যে বিশ্বত আৰু ব্ৰহ্মাণ্ডত শান্তি কেতিয়া হয়। ব্ৰহ্মাণ্ডত শান্তি বুলি কোৱা হয় আৰু বিশ্বত শান্তি আৰু সুখ দুয়োটাই থাকে। বিশ্ব বেলেগ আৰু ব্ৰহ্মাণ্ড বেলেগ। চন্দ্ৰ-তৰাৰো সিপাৰে আছে ব্ৰহ্মাণ্ড। তাত এইবোৰ একোৱেই নাথাকে। তাক কোৱা হয় চাইলেন্স বৰ্ল্ড (নিষ্কল্প জগত)। শৰীৰ এৰি নীৰৱতালৈ গুছি যাবা। তোমালোক সন্তানসকলৰ সেয়াও স্মৃতিত আছে। তোমালোকে এই সময়ত তালৈ যাবৰ বাবে প্ৰস্তুতি চলাই আছা। অন্য কোনেও নাজানে। তোমালোকক তৈয়াৰ কৰোৱা হয়। বাকী এই যুদ্ধতো কল্যাণকাৰী হয়, সকলোৰে হিচাপ-নিকাচ নিষ্পত্তি হ'ব লাগে। সকলো পবিত্ৰ হৈ পৰিব। যোগ অগ্নি হয় নহয় জানো। অগ্নিৰ দ্বাৰা সকলো

বস্তু পবিত্ৰ হৈ পৰে। যিদৰে পিতাই ড্ৰামাৰ আদি-মধ্য-অন্তক জানে, সেইদৰে তোমালোক ভাওৰীয়াসকলেও আদি-মধ্য-অন্তক জানিব লাগে। জনাটোকে সাক্ষাৎকাৰ বুলি কোৱা হয়।

এতিয়া তোমালোকৰ জ্ঞানৰ তৃতীয় নেত্ৰ মুকলি হৈছে। যথাযথ আমি সমগ্ৰ বিশ্বক সত্যযুগৰ আদিৰ পৰা কলিযুগৰ অন্তলৈকে সম্পূৰ্ণকৈ জানি গৈছো। অন্য কোনো মনুষ্য মাত্ৰই এই কথা নাজানে। তোমালোকে বুজি পোৱা যে আমি যি দৈৱীগুণধাৰী আছিলো তেওঁলোকেই আকৌ আসুৰী গুণৰ হৈ পৰে। আকৌ পিতা আহি পুনৰ দৈৱীগুণধাৰী কৰি তোলে। পিতা আহেই পতিতক পাৱন কৰি তুলিবলৈ। বিশ্বত আৰু কোনেও এই কথা নাজানে যে এই দৈৱী-দেৱতা বংশী সকলেই পুৰা ৪৪ জন্ম লয়। পাৱনো হয় আকৌ পতিতো হয়। এয়া কাৰো বুদ্ধিত নাই। এতিয়া তোমালোকে বুজি উঠিছা যে এয়াতো হৈছে জড চিত্ৰ। তেওঁলোকৰ নিখুঁত ফটোতো উলিয়াব নোৱাৰে। তেওঁলোক প্ৰাকৃতিকভাৱে সুন্দৰ হয়। পবিত্ৰ প্ৰকৃতিৰ দ্বাৰা শৰীৰো পবিত্ৰ হয়। ইয়াততো হৈছে অপবিত্ৰ। এই ৰং বিৰঙৰ সৃষ্টি সত্যযুগত নাথাকিব। কৃষ্ণক কোৱা হয় - শ্যাম সুন্দৰ। সত্যযুগত সুন্দৰ হয়, কলিযুগত হয় শ্যাম। সত্যযুগৰ পৰা কলিযুগলৈ কেনেকৈ আহে - তোমালোকে এক নম্বৰৰ পৰা আৰম্ভ কৰি জানিব পাৰিছা। কৃষ্ণতো গৰ্ভৰ পৰা ওলাল আৰু নাম পালে। নামটো নিশ্চয় লাগে নহয় জানো। গতিকে তোমালোকে ক'বা যে কৃষ্ণৰ আত্মা সুন্দৰ আছিল আকৌ শ্যাম হ'ল সেইবাবে শ্যাম আৰু সুন্দৰ বুলি কোৱা হয়। তেওঁৰ জন্মপত্ৰি জানি গ'লা সেয়েহে গোটেই চক্ৰৰেই জানি গ'লা। কিমান ৰহস্য লুকাই আছে যাক কেৱল তোমালোকে বুজি পোৱা আৰু অন্য কোনেও নাজানে। তোমালোকে এতিয়া নতুন সৃষ্টি, নতুন ঘৰলৈ যাব লাগে। যিয়ে ভালদৰে পাঠ পঢ়ে তেওঁৰেই নতুন সৃষ্টিলৈ যাব। বাবা হৈছে বেহদৰ গোটেই সৃষ্টিৰ মালিক, সকলো আত্মাৰ পিতা। পিতাক মালিক বুলি কোৱা হয়, এয়া হৈছে পঢ়া। ইয়াত কোনো সংশয় বা প্ৰশ্ন উঠিব নোৱাৰে। ইয়াত শাস্ত্ৰৰ ওপৰত তৰ্ক কৰাৰ প্ৰয়োজন নাই। এজন শিক্ষক সকলোতকৈ উচ্চ, তেওঁৰেই পঢ়ায়। তেওঁৰেই সত্য। সত্য নাৰায়ণৰ সঁচা কাহিনী শিক্ষাৰ ৰূপত শুনায়। বাৰু!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*ধাৰণাৰবাবেমুখ্যসাৰ:-**

(1) নিজৰ সকলো হিচাপ-নিকাচ নিস্পত্তি কৰি নিস্তক্ৰতাৰ জগতলৈ যোৱাৰ প্ৰস্তুতি চলাব লাগে। স্মৰণৰ বলৰ দ্বাৰা আত্মাক সম্পূৰ্ণ পাৱন কৰি তুলিব লাগে।

(2) জ্ঞান সাগৰৰ জ্ঞানক স্বৰূপত আনিব লাগে। বিচাৰ সাগৰ মন্থন কৰি নিজৰ সিদ্ধান্ত নিজেই ল'ব লাগে। জীৱনমুক্তিত শ্ৰেষ্ঠ পদ প্ৰাপ্তি কৰিবৰ বাবে দৈৱীগুণ ধাৰণ কৰিব লাগে।

বৰদান: সময়ৰমহম্বকজানিতীৱতাৰেপ্ৰথমতআহোঁতাতীৱগতিৰপুৰুষাৰ্থীহোৱা
অব্যক্ত ভূমিকা পালনৰ সময়ত অহা আত্মাসকলে শেষত আহিও প্ৰথম হোৱাৰ, প্ৰথমত আহি প্ৰথম হোৱাৰ বৰদান প্ৰাপ্ত কৰিছে। সেয়েহে সময়ৰ মহম্বক জানি প্ৰাপ্ত হোৱা বৰদানক স্বৰূপত আনা। এই অব্যক্ত পালনাই সহজে শক্তিশালী কৰি তোলে সেইবাবে যিমানে আগবাঢ়িব বিচৰা আগবাঢ়িব পাৰা। বাপদাদা আৰু নিমিত্ত আত্মাসকলৰ সকলোৰে প্ৰতি সদায় আগত উৰাৰ আশীৰ্বাদ থকাৰ বাবে তীৱ গতিৰ পুৰুষাৰ্থৰ ভাগ্য সহজতেই প্ৰাপ্ত হৈছে।

স্লোগান: "নিৰাকাৰতথাসাকাৰ" এইটোমহামন্ত্ৰৰস্মৃতিৰদ্বাৰানিৰন্তৰযোগীহোৱা।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!